

síthatók. Az ügyvédség is kívánja, hogy munkája ne legyen többé a mindenki szabad prédája.

Néhány hónappal ezelőtt komoly ankétsorozaton alapos megvitatás tárgyává tette az ügyvédség azokat a megoldásokat, amelyek méltányosan, a jóhiszemű közönség sérelme nélkül, biztosítanak fokozottabban azt, hogy munkadíját megkaphassa. Ezeket az intézkedéseket a legsürgősebben meg kell valósítani.

Kinek a sérelmére történne az, ha az ügyvédi költségekre a biztosítási és kielégítési végrehajtás önállóan elrendelhető és foganatosítható lenne, még akkor is, ha az nem jogerős bírói határozat, csak költségben való marasztalásról szól? Ki panaszkodhatnék jogos sérelemről akkor, ha az ügyvéd részére biztosíthatnék a megtartási jog a hozzá befolyt összegek tekintetében ugyanazon ügyfél összes ügyeiben felmerült költségei összegéig? Miért ne határozhatná meg a perbíróóság a saját féllel szemben is a költséget az ügyvéd részére, amikor az ügyvéd működését ő ismeri legjobban, s hol van jogsérelem, ha a határozat ilyen vonatkozásában is végrehajtható? Miért nem jár az ügyvédi költség után kamat, amikor annak behajtását épp úgy megnehezítették, mint minden más követelését? És a készkiadákos megállapodások érvénytelenségének megállapítása vajjon jogos sérelmet jelentene a jogsérelemző közönség részére? Erkölcstelenek ezek a megállapodások, mert nemcsak az ügyvédi munkát súllyesztették a közvetlen érdekelttség és a vállalkozói rizikó utvesztőjébe, de azért is, mert előnyt csak annak a részére biztosítanak, aki meg tudja fizetni a munka jogos díjazását.

Ezek az intézkedések nemcsak az ügyvédi munka nivóját, az ügyvédi kar jogos kívánságait, fogják biztosítani, és megvalósítani, de a gazdasági erkölcs újrafelépítéséhez is elengedhetetlenek. Sürgősen várjuk ezeket a javaslatokat.

A budapesti ügyvédi kamara költségvetése. Amikor e sorokat írjuk, még nem készült el az 1933. évre szóló költségvetés. Annál inkább foglalkoznunk kell vele, mert ép úgy, mint ahogy az államok és más közületek irányítása körüli problémák súlypontja jóformán teljesen áttolódott az anyagi kérdésekre, az ügyvédi kamara költségvetésének is mind nagyobb jelentősége van a tagok életében.

A bevételek irányzata az utolsó években mindig túl optimisztikusnak bizonyult. Az előirányzatot a kamara behajtani nem tudta, a hátralékosok száma és a hátralékok összege folyton emelkedett. Az eddigi költségvetések tehát nem voltak reálisak. A kamara ma odáig jutott, hogy amennyiben a gazdasági viszonyok nem javulnak, és ha a nyugdíjintézzettel szemben felelőssége révén mutatkozó tartozását meg kell fizetnie, a legnagyobb veszélybe jut a pénzügyi egyensúlya. Ezért elsősorban

is a legnagyobb eréllyel meg kell sürgetni az igazságügyi kormányánál a nyugdíjintézet reformját, mert még egy ilyen évet a kamarák, — mert ugyanígy áll ez a vidéki kamarákra is — ki nem bírhatnak. Úgy a nyugdíjintézet, mint a kamarák is a tagok, tehát az összes érdekeltek egyforma érdeke, hogy a nyugdíjintézet és a tagok közvetlen viszonyba kerüljenek. Hogy pedig a kamara tagdíjkövetelése valóban behajthatók legyenek, szükséges, hogy a tagdíjkivetésnél eddig is érvényesülő progresszivitás fokozottabban érvényesíttessék. A tagdíjárulék minimumát le kell szállítani, a maximumot pedig fel kell emelni, hogy a mostani nehéz viszonyok között a kamara fenntartásának terhe tényleg arányosan oszoljon meg a tagok között.

Ha a bevételek biztosítása és a nyugdíjárulékért való felelősség megszűnése az ismertetett módokon bekövetkezik, a kiadások rovatainál pedig egy nem túlzott, de óvatos takarékoság érvényesül, akkor a terhek elviselhetők lesznek. A gépipar szolgálat szubvenciója az idén már csak 12.000 P. lesz (a jövő évtől kezdődően pedig előreláthatólag már törleszteni fogja a tartozását), az irodai és hasonló kiadási tételeknél 10—20%-os csökkentést kell előirányoznunk s akkor a kamara egész regijeje 180.000 P. lesz egy évben, amiben már 40.000 P-vel a segélyezések szerepelnek. Ez átlagosan 50—60 P. évi terhet jelent a tagokra, úgy, hogy a progresszivitás kellő alkalmazásával a tagdíjárulék minimumát 10—15 pengőre nyugodtan le lehet szállítani, ennek a megfizetését pedig a legszerényebben kereső ügyvédtől is meg lehet kívánni. Nem szabad azonban, hogy előforduljon, hogy az egyes tételeknél túllépések történjenek. Az 1932. évben pl. csak a segélyezés tételénél 20.000 pengővel lépte túl a kamara az előirányzatot, anélkül, hogy külön fedezetet biztosított volna e célra. Ha rendkívüli segélyezésekre szükség van, történjék az külön akcióval, mint ahogyan a szükségadó kivetésével történt, de a költségvetés realitását ne borítsuk fel miatta. Az előirányzat legyen legalább az ügyvédi kamaránál tényleg kötelező erejű határozat s ne csak azt a célt szolgálja, hogy félretegyék. Ezen az úton ne kövessük a nagyobb hatalmi tényezők közelmúltban mutatott példáit, mert akkor honnan méríthetünk jogot a kritikára.

ÜGYVÉDI SZEMLE.

— St. E. — Mint láthatjuk, a gyorsaság nem mindig boszorkányság, mert a budapesti kamara választmánya is összehívható 24 órán belül, hogy a február elsején életbeléptetett óriási mérvű adóemelések ellen felemelje tiltakozó szavát! Ez azonban csak azért történhetett meg, mert az „*Ügyvédek Reformszövetsége*”-nek választmányi tagjai erre táviratilag kérték fel a kamara El-